

Hr redaktør

Jeg må be om plass i Deres ærede blad for noen få linjer angående kvinnevalget, for å godtgjøre at det ikke skyldes noen kvinnebevegelse, hva der vel kunde tenkes.

Kvinnene i Utsira har hittil ikke blandet seg opp i noget som helst i kommuneanliggender, men stelt sine hjem og gjort sitt beste der hvor de er satt til å være. Da så dette valgresultatet kom, blev her stor bestyrtelse, og vi fikk mange søvnløse netter. Agitasjonen var oss aldeles ukjent. Det skulde være enkelte bekjent straks foran valget, men ikke så i betids at noget kunde gjøres for å hindre et slikt utfall.

Det kan tenkes at vedkommende har gjort det for å ha oss til narr, og siden more sig derover, men folk med sund dømmekraft måtte forstå at det vilde ha skjebnesvangre følger på et så lite sted, når så mange stemte på kvinnelisten. Det må nærmest tenkes at det gjaldt for vedkommende å få så dumme og uerfarne folk som mulig inn i herredstyret, men da måtte de ikke ha valgt konene til de nuværende medlemmer. For ingen kan vel fortenke oss i om vi rådfører oss med våre menn – så nu får de både det gamle og det nye styre å kjempe med. Og er vi valgte så står vi, såfremt myndighetene ikke annerledes bestemmer.

De norske kvinner har engang før stått opp og stridt.

”En av de valgte”

*”Er vi først satt inn i styre skal vi også styre.
Vi vil ikke være nogen kastekjeeper”*

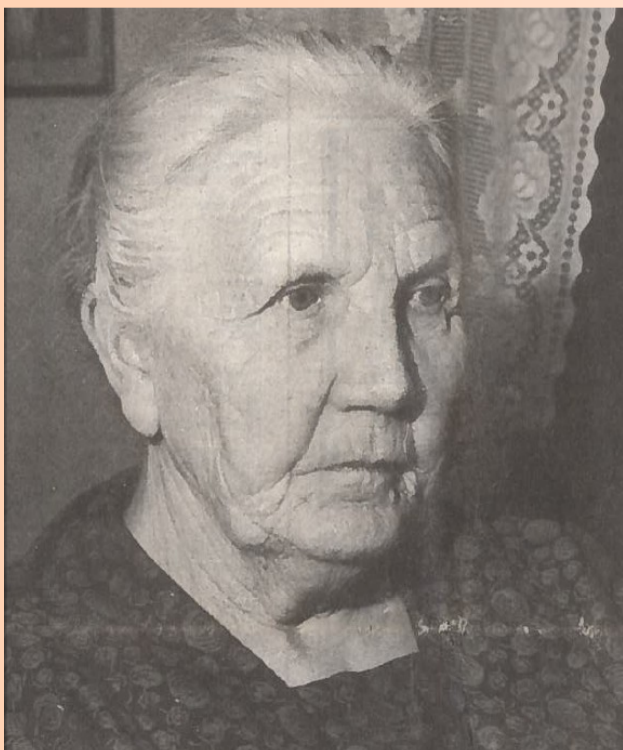
Nogen av de valgte kvinner uttaler sig:

”Det arbeid som er paalagt oss, skal vi nok klare”

”Ingen av oss elleve kvinner hadde tenkt på å styre, men når vi blev valgt var det jo ingen vei utenom.—Vi fikk ta det på oss.”

Åsa Helgesen

Valgresultatet medførte både forbitrelse og skam blant Utsiras befolkning, ikke minst for de impliserte kvinner. De oppfattet dette som en grov fornærmelse.

Så snart herredstyret var konstituert sendte den nye ordfører, fru Aasa Helgesen, en skrivelse til kvinnerådet i Oslo om at valgresultatet ikke var nogen følge av agitasjon, og kvinnesamhold, og kvinnesammensvergelse på Utsira, men derimot et utslag av mennenes rivalisering om den kommunale representantverdighet.

Det var vanskelig de første dagene, men siden gikk det bra og alle var svært hyggelige mot meg. Så blev det jo litt av en ferie også da”

Åsa Helgesen om sin deltakelse i Fylkestinget som hun var automatisk medlem av som ordfører på Utsira. Hun bodde hos sin onkel når hun var i Stavanger. Møtene varte i flere dager og med begrenset båtrute i tillegg, tok det tid.

Vi må vel selv se til å holde oss oppe, det er mange nok av dem som i tiden etter valget har forsøkt å holde oss på nederste trinn. Når jeg skrev at det var skreket for meget opp etter valget, så mente jeg det. Valget var etter hva valstyret erklærer fullt lovlig og vi er stemmeberettiget og var valgbare.

At Utsira er det første sted i den civiliserte verden hvor et herredstyre består av 11 kvinner og 1 mann er vel ikke noget å tape hodet for.

Jeg er ikke ”sangvinsk”, men jeg mener, at som nye og uprøvde kan vi ikke foreta oss noget som kan føre oss ut på glattisen. Vi må holde oss til det som er og ikke kaste oss opp i noget nytt. Skulde det imidlertid melde sig noget av større rekkevidde har vi anledning til å utnevne en komite utenom herredstyret som kan utarbeide saken for senere å få sin endelige avgjørelse av herredsstyret. At der kommer skrivelser som må besvares er jo en selvfølge, men skulde det være nødvendig å være jurister for å besvare dem?

Når vi behandler og besvarer den etter vårt beste skjønn kan man vel ikke forlange mere og det vi ikke greier får vi søke råd hos de mer erfarne for. Man kan ikke gå å tenke på det mulige og umulige som kan inntreffe på 3 år framover, men ta sakene som de kommer og behandle de med den fornuft som vi har fått. Mer kan man ikke forlange

Utsira 30.11-25 ”En av de valgte”